

ανεξάρτητες αυτόνομες αγωνιστικές ριζοσπαστικές **ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ Π.Ε.**

Δεν το περίμενα

Χτες στην εκδήλωση του συλλόγου για το ασφαλιστικό στήθηκα στην ουρά. Το και το, λέω του εργατολόγου. Τόσα χρόνια υπηρεσίας, οικογενειακή κατάσταση, κ.λπ. Να βγω στη σύνταξη τον ρωτάω. πόσα θα παίρνω; Με το εφάπαξ τι γίνεται; Μου τα είπε όλα χαρτί και καλαμάρι. Τόσα η σύνταξη, τόσα το εφάπαξ... Δεν έχω παράπονο! Το επιμύθιο όμως δεν μ' άρεσε: «Τα ταμεία βουλιάζουν στα χρέη. Αύριο κανείς δεν ξέρει τι ξημερώνει. Νέα μέτρα θα σημάνουν νέο πετσόκομμα στις συντάξεις. Κι όσο για το εφάπαξ είναι σαν παίξεις ΛΟΤΟ...»

Είχα ένα όνειρο... Να βγω στη σύνταξη... Να πάρω το εφάπαξ... Να ξεχρωσω το δάνειο για το σπίτι... Το χειμώνα με τα εγγόνια στην πρωτεύουσα και από την άνοιξη στο νησί.

Ο Γιος μου είναι άνεργος για δεύτερο χρόνο. Τον απολύσανε γιατί τους στοιχίζε ακριβά, πήραν έναν άλλον στη θέση του με τα μισά. Τα φέρνουν βόλτα δύσκολα. Σταμάτησαν να έρχονται και στο σπίτι. Ντρέπομαι μου είπε, όταν τον ρώτησα, δεν θέλω να με χαρτζιλικώνει κάθε φορά. Ύστερα με κοίταξε κατάματα και με τόνο που δεν έπαιρνε συζήτηση είπε: «Στο τέλος του μήνα φεύγουμε. Έστειλα βιογραφικό σε μια εταιρεία στη Γερμανία. Με πήρανε. Τα λεφτά είναι καλά. Εδώ βουλιάζουμε στα σκατά...»

Παιδί μεταναστών είμαι. Ο Πατέρας μου δούλεψε στα ανθρακωρυχεία. Γεννήθηκα στη Στουτγάρδη το '60. Γυρίσαμε, όταν γεννήθηκε η αδερφή μου, τρεις μήνες πριν τη Χούντα. Να πάνε τα παιδιά σε σχολείο στην Ελλάδα, είπε ο πατέρας μου! Δεν το περίμενα να δω τα παιδιά μου μετανάστες...

(ΑΝΤΩΝΗΣ Τ., ΠΕΡΙΣΤΕΡ)

Θα προσμένω αυτήν την ώρα

Η αλήθεια είναι ότι ποτέ μου δεν είχα χρήματα, εκτός από εκείνα που μου ήταν απαραίτητα.

Πορευόμουν όμως με την αξιοπρέπεια ενός κανονικού ανθρώπου.

Σήμερα, αυτό που κατάφερα να μου στερήσουν είναι η προσωπική μου ελευθερία και η αξιοπρέπεια να μπορώ να έχω τα απολύτως προσωπικά μου έξοδα χωρίς να περιμένω να μου δώσουν χαρτζιλίκι.

Είμαι ήδη 55, δεν έχω κανένα περιθώριο για να πω πως θ' αλλάξει αυτό!

“ Φτάνεις κι εσύ κάποτε να πιστέψεις πως σάπισαν όλα τα περάσματα πως αμείλιχτοι φύλακες στέκονται ορθοί σε κάθε γωνιά... ”

[Μανόλης Αναγνωστάκης]

Πώς στένεψε μονομιάς ο ορίζοντας;

Η μέρα στο νησί περνάει αργά. Μέχρι το μεσημέρι στο σχολείο. Το απόγευμα κατεβαίνω στο λιμάνι, κάποιον θα βρω. Τα σαββατόβραδα μαζευόμαστε στα σπίτια. φτηνό κρασί και τηλεόραση. Η κρίση μας φέρνει πιο κοντά!

Τρίτος χρόνος αναπληρωτής. Χίος, Ικαρία, Ρέθυμνο. όλο το Αιγαίο σε παράταξη! Κάθε καλοκαίρι απολυμένος. Κάθε καλοκαίρι δουλειές του ποδαριού. Του χρόνου θα δουλεύω; Και τώρα που δουλεύω τι καταλαβαίνω; Μισό μισθό θέλω για να πάω στο σπίτι μου στα Γιάννενα. Ας είναι καλά η μάνα μου!

Η αλήθεια είναι ότι τα παιδιά στο σχολείο σε γλυτώνουν από την κατάθλιψη. Μα όταν πλησιάζει το τέλος του μήνα με ζώνουν τα φίδα. Το περασμένο σαββατοκύριακο κλείστηκα μέσα. Δεν απαντούσα στα τηλέφωνα. Τι να εξηγήεις τώρα!

Όταν μπήκα στη σχολή ο δρόμος λέει ήταν ανοιχτός μπροστά μου. Βέβαιη επαγγελματική αποκατάσταση.

Πώς ξαφνικά μας έκλεισαν κατάμουτρα την πόρτα; Πώς στένεψε μονομιάς ο ορίζοντας;

(ΛΕΥΤΕΡΗΣ Γ., ΚΡΗΤΗ)

ΝΑ ΤΟ ΣΚΟΤΩΣΕΙΣ ΤΟ ΡΗΜΑΔΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΟΥ

Είμαι 39. Δουλεύω από τα 24. Μέχρι πριν δύο χρόνια πλήρωνα τις εισφορές, τα ΦΠΑ, τους φόρους μου. Μένω σε σπίτι 104 τ.μ. Το μισό μου το έδωσε ο πατέρας γονική παροχή το '02. Το υπόλοιπο το πήρα με δάνειο. Καλομαθημένη πριγκιπέσσα.

Το '08 χλώρια μετά από 15 χρόνια. Όταν έφυγε από το σπίτι, το παιδί, τεσσάρων τότε, δεν το κατάλαβε. Ο χωρισμός ήταν ό,τι πιο δύσκολο έχω ζήσει. Τον αγαπούσα. Ήταν ο καλύτερός μου φίλος. Ζω από τη διατροφή που συμφωνήσαμε να δίνει. Δεν φτάνουν. Πήγα στην τράπεζα, ζήτησα να μειωθεί η δόση. Έχω στείλει το βιογραφικό μου σε 90 γραφεία. Αξιόλογο το βιογραφικό, θα σας έχουμε υπόψιν μπλα μπλα...

Το σπίτι αποτελεί τεκμήριο, δεν μετράει η πρώτη κατοικία, η εφορία ζητάει 3.000 €. Σήμα, ΦΠΑ, χαράτσι σε δόσεις. Χρωστώ 500 € στα

κοινόχρηστα λόγω πετρελαίου. Είμαι καλομαθημένη.

Η ζωή λέει: Ήθελες να χωρίσεις; Ήθελες ανεξαρτησία και να διαλύσεις το σπίτι σου; Εσύ φταις για όλα! Εσύ που δεν βρίσκεις δουλειά χωρίς πατέρα. Εσύ που δεν βρίσκεις δουλειά.

Δεν είσαι αρκετά καλή. Είσαι μόνη σου 4 χρόνια; Είσαι ανίκανη να κάνεις σχέση.

Γι' αυτό απέτυχε ο γάμος σου. Μεγαλώνεις μόνη σου το παιδί; Κι άλλες μεγαλώνουν μόνες τους παιδιά, δεν είσαι η πρώτη ούτε η τελευταία. Να πουλήσεις το σπίτι σου κυρά μου. Τι τα θες τα 104 τ.μ.; Δεν βρίσκεις αγοραστή; Να το σκοτώσεις το ρημαδί. Τι όνειρα και μαλακίες μου κοπανάς; Δεν είναι καιρός για όνειρα τώρα. Τώρα σκάσε και δέξου τις συνέπειες των πράξεών σου.

(ΕΛΕΝΗ Μ., ΠΑΓΚΡΑΤΙ)

Το χειρότερο δεν είναι ότι δεν θα πάρω ποτέ μου σύνταξη (για ποια σύνταξη). Δεν είναι ότι στερούμαι βασικά αγαθά, είναι που δεν μπορώ να δω κινηματογράφο και να πάω θέατρο. Εί-

ναι που όταν η μητέρα μου δεν θα υπάρχει πια, δεν θα έχουμε ούτε τα 342 ευρώ της αγροτικής της σύνταξης. Ο σύζυγος εκπαιδευτικός (900 ευρώ), ο αδελφός άνεργος, όλοι σε ένα σπίτι όπως παλιά! Έχουμε αγάπη και συνεννόηση, αυτά που εμείς θεωρούμε αυτονομία...

Εκείνα που είχαμε κατακτήσει έχουν χαθεί. Το δικαίωμα στη δουλειά, τη μόρφωση, την ψυχαγωγία.

Κανείς δεν μπορεί να μου πάρει την ψυχή, τη σκέψη, την ελπίδα. Εγώ μπορώ ακόμα να τους πάρω αυτό που τους πονάει πότερο... την εξουσία. Και θα προσμένω αυτήν την ώρα.

(ΘΑΛΕΙΑ Ρ., ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ)

1940

2013

ΣΑΚΙ ΑΔΕΙΟ ΞΑΝΑ

Έφυγα. Κρατώντας την ανάσα μου, σφίγγοντας τα δόντια να μη χαθεί η αξιοπρέπεια. Όταν το δάπεδο που πάνω του είχα απλώσει δυο τρεις ασφαλιστικές δι- κλείδες έγινε καταπακτή, γύρισα πίσω εκεί που σχεδόν ποτέ δεν είχα υπάρξει. Να γλιτώσω νοίκια και κοινόχρηστα, να μαζέψω τα έξοδα, να κόψω, να κόψω. Μα ετούτοι εδώ σου ζητούν να κόψεις τον εαυτό σου, να τον πετάξεις στα σκυλιά, να εξαφανιστείς. Άλμα από την Αθήνα στην επαρχία, στον γενέθλιο τόπο. Άντε βρες ρίζα ν' ανθίσεις.

Η Αθηναία, η ξένη, και τα δόντια ακονίζονταν πίσω από τα σφιχτά χαμόγελα. Ο καθένας στο κλουβί του, στα δικά του, στην πλήξη που θα υφάνει ιστούς κακεντροχέλιας. Η επαρχία είναι άγρια, δεν αφομοιώνει ό,τι δεν ταυτίζεται με τους όρους της. Για δουλειά ούτε λόγος.

Σακί άδειο ξανά. Βρες τα κουράγια να συνεχίσεις, να μη σε πάρει από κάτω, να πιστέψεις πως δεν μπορεί, κάπου θα είναι αυτός ο πάτος του βαρελιού. Έχεις να αντιμετωπίσεις κι αυτή την τάση της θεικότητας με το ζόρι, ενώ τραβάς τα ζόρια σου. Αρχίζεις να νιώθεις στιγματισμένος. Κάποια βλέμματα πέφτουν πάνω σου περίεργα, μπαίνουν στο τριπάκι της αυτοαμφισβήτησης. Εσύ φταις!

Υπάρχουν βράδια που δεν κλείνω μάτι. Τις περισσότερες μέρες δεν βγαίνω απ' το σπίτι, ειδικά το χειμώνα. Σκέφτομαι πως σε λίγο θ' αρχίσουν να μαζεύονται χρέη, ότι εκλείπει η δυνατότητα για τα ελάχιστα. Εφιάλτες. Η ανεργία, αρχίζει και σου ρουφά τη διάθεση ακόμα κι ενός περιπάτου, σου καταστρέφει την κανονικότητα. Κρατήθηκα ως εδώ με όσα ήταν πάντα σωσίβια λέμβος. Φίλοι, διαβάσματα, μουσικές, προσωπικές αντοχές. Να προσθέσω και την «καλωδίωση» στο internet. Κρατήθηκα δίνοντας σημασία σε πράγματα που άλλοτε ήταν δεδομένα. Μια ταινία στο σινεμά, μια έκθεση, ένας καφές γίνονται πηγές χαράς μέσα στη χαοτική μαυρίλα. Κι οι αντοχές που σκάβω και βρίσκω μέσα μου, αυτό το ΔΕΝ ΘΑ ΤΟΥΣ ΚΑΝΩ ΤΗ ΧΑΡΗ.

(ΣΤΕΛΛΑ Χ., ΠΡΕΒΕΖΑ)

Ιστορίες των άλλων... ίσως και δικές μας... Ιστορίες από το χθες... Ιστορίες του μέλλοντός μας... Ιστορίες της κρίσης...

Στο σχολείο μέρα με τη μέρα η ζωή γίνεται όλο και πιο δύσκολη. Οι μαθητές μας και οι οικογένειες τους βουλιάζουν στη φτώχεια και την κατάθλιψη. Γονείς χωρίς δουλειά. Παιδιά πεινασμένα. Σχολεία δίκως τα στοιχειώδη. Εκπαιδευτικοί...

Εκπαιδευτικοί περιπλανώμενοι σε δυο και τρία σχολεία κάθε μέρα. Με την ψυχή στο στόμα να προλάβουν το κουδούνι. Αναπληρωτές κάθε χρόνο απολυμένοι, κάθε χρόνο σε τόπο άλλο. Με μια βαλίτσα στο χέρι. Πάντα έτοιμοι. Ξέροντας ότι τη νέα χρονιά θα βρεθούν άνεργοι. Ξέροντας ότι τους θεωρούν δημοσιονομικό βάρος. Ωρομίσθιοι της μισής ζωής. Νεοδιόριστοι της άγονης γραμμής, νεοδιόριστοι των 570€. Να περιμένουν το έμβασμα από το σπίτι για να πληρώσουν το νοίκι τους. Ζωές σε αναμονή.

Εκπαιδευτικοί «υπεράριθμοι» στο δρόμο των υποχρεωτικών μεταθέσεων, γιατί το δημόσιο σχολείο ολοένα και συρρικνώνεται, ολοένα και στενεύει τους ορίζοντές του. Φτηνό, ευέλικτο, παραδομένο στις ορέξεις της αγοράς. Σχολείο της κατάρτισης και των δεξιοτήτων. Γκρίζο και στενόχωρο χωρίς... την κίνηση, την άνεση του χώρου, τη χαρά.

Εκπαιδευτικοί σε αναγκαστική αργία με το στίγμα του «επίορκου» για τη συμμετοχή τους στη διαδήλωση, για την υψωμένη γροθιά που δεν υποτάσσεται, για μια ιδιωτική διένεξη, για μια ανώνυμη καταγγελία. Με το φόβο του επιθεωρητή διοίκησης.

Εκπαιδευτικοί προς αξιολόγηση για να κατασκευαστεί ο αυριανός στρατός των απολυμένων. Ο στρατός της μισθολογικής καθήλωσης. Με το στίγμα του «ανάξιου» για να φορτωθεί όλο το βάρος των δυσλειτουργιών της δημόσιας εκπαίδευσης. Για να κοπεί κάθε γέφυρα παιδαγωγικής αυτονομίας, για τη προσαρμογή στην κρατική παιδαγωγική. Εκπαιδευτικοί κυνηγοί προσόντων για να φουσκώσουν οι ατομικοί φάκελοι. Για να εντείνεται ο ανταγωνισμός μέσα στο σχολείο και να σπάει κάθε δυνατότητα κοινωνικής και συλλογικής αντίληψης της διδακτικής πράξης.

Εκπαιδευτικοί με την απόγνωση της οικονομικής εξαθλίωσης. Να βλέπουν η θηλιά των δανείων να μετατρέπεται το δεκαπενθήμερό τους σε φιλοδώρημα. Το κεραμίδι πάνω από το κεφάλι τους, για να γλυτώσουν τον βραχνά του ενοικίου, σε άχθος ασήκωτο.

Εκπαιδευτικοί απειθαρχοί... γιατί δεν τους χρωστάμε τίποτα. Δεν προσκυνήσαμε στα βουλευτικά τους γραφεία. Δεν πουλήσαμε την ψήφο μας αντίδωρο ρουσφετολογικού διορισμού. Εκπαιδευτικοί ανυπότακτοι που νοιώθουμε ότι το δημόσιο σχολείο, αν περάσουν τα σχέδια τους, όχι μόνο δεν θα αγγίξει τα όνειρά μας αλλά δεν θα υπάρξει καθόλου.

Ήσυχια... το συνδικάτο κοιμάται

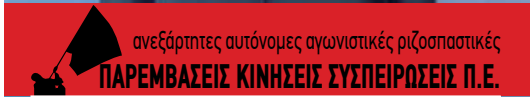
Σήμερα που η βαριά σκιά των μνημονίων, των πολιτικών της εσωτερικής υποτίμησης και της διάλυσης κάθε ψήγματος κοινωνικού κράτους πέφτει πάνω από το δημόσιο σχολείο και τους εκπαιδευτικούς η συνδικαλιστική γραφειοκρατία των ΠΑΣΚ - ΔΑΚΕ που συγκροτεί την πλειοψηφία του Δ.Σ. της Δ.Ο.Ε. έχει διαλέξει πλευρά...

Είναι εχθρικοί απέναντι στους αναγκαίους αγώνες για την ανατροπή των πολιτικών της κυβέρνησης των μνημονίων της Ε.Ε. και του Δ.Ν.Τ. Σε κάθε έκφανση του πολιτικού τους λόγου υιοθετούν τον καθεστωτικό λόγο. Το αποδεικνύει η απόλυτη ταύτιση τους με την πολιτική της τρικομματικής κυβέρνησης και η ενσωμάτωση των βασικών ιδεολογημάτων άσκησης της σημερινής πολιτικής για το χρέος, την ανταγωνιστικότητα, την ΕΕ, το κέρδος και την κρίση. Ενοχοποιούν κάθε μορφή αυτοοργάνωσης και συλλογικής δράσης. Ό,τι ξεφεύγει από τον γραφειοκρατικό έλεγχο, ό,τι δε χωράει στις κομματικές γραμμές και στοιχίσεις, ό,τι ανασταίνει το οξυγόνο της ανεξαρτησίας και της αυτοοργάνωσης το σπιλώνουν και το συκοφαντούν.

**ΑΠΟΚΑΘΗΛΩΝΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟ
ΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ
ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ**

**Με το ανεξάρτητο ταξικό ρεύμα
κόντρα στη συναίνεση
και στην υποταγή**

Σήμερα, που δεκάδες εκπαιδευτικοί σιγματίζονται με τη ρετινιά του «επίορκου», που σύρονται στα δικαστήρια για την συνδικαλιστική και πολιτική τους δράση, που ζουν κάτω από το βραχνά της απόλυσης, ένα συνδικάτο δικαιολογεί την ύπαρξή του όταν υπερασπίζεται τα μέλη του, όταν βρίσκεται στην πρώτη γραμμή του αγώνα για τα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα. Δεν δικαιώνεται μπροστά στα μικρόφωνα των καναλιών και στους διαδρόμους της εξουσίας. Δεν δικαιώνεται μέσα από τον συνδικαλιστικό τουρισμό πολυδάπανων ημερίδων κομμένων και ραμμένων στα μέτρα της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, για να ακούγεται μόνο η άποψή της, για να αποκλείεται κάθε αντίθετη ενοχλητική φωνή. Ημερίδων που μένουν μόνο στην περιγραφή και τη διαπίστωση των προβλημάτων αλλά αρνούνται να προτείνουν λύσεις και να δρομολογήσουν την αγωνιστική απάντηση της μαχόμενης εκπαίδευσης.

ΠΑΣΚ – ΔΑΚΕ λειτουργούν ως μια ενιαία παράταξη και δεν το κρύβουν. Προσπαθώντας να διατηρήσουν με κάθε τρόπο τον έλεγχο της ομοσπονδίας θυσιάζουν τα μέλη της. Τη δυνατότητα της μαχόμενης εκπαίδευσης να δώσει αποφασιστική απάντηση ανατροπής των κυβερνητικών πολιτικών. Από τη μια εξαπολύουν «αγωνιστικές» κορώνες ενάντια στην αξιολόγηση και από την άλλη φράσεις όπως «μπλοκάρισμα ή αποτροπή της αξιολόγησης στην πράξη» είναι απαγορευμένες στα κείμενα της ομοσπονδίας. Κάτω από το βάρος των κομματικών τους εξαρτήσεων, βουλιάζουν στην κινούμενη άμμο της υπεράσπισης των μνημονιακών πολιτικών.

Γι' αυτό αρνούνται τη συζήτηση για το νέο σχολείο και τη σύνδεσή του με την αγορά και την κερδοφορία του κεφαλαίου. Έχουν επιλέξει να αφήσουν ανοχύρωτη την εκπαίδευση απέναντι στα προτάγματα της κυβέρνησης για το περιεχόμενο σπουδών, το νέο σχολείο της αγοράς, τη διασύνδεση της αξιολόγησης με τις απολύσεις και τη γενίκευση των ελαστικών εργασιακών σχέσεων.

Οχυρωμένοι πίσω από τα προνόμια τους αρνούνται να σταθούν στο ύψος των καιρών, ενδιαφέρονται μονάχα για την αναπαραγωγή του εαυτού τους και τη διαιώνιση της εξουσίας τους. Όλη τη χρονιά υπονόμισαν κάθε πιθανότητα αγωνιστικής έξαρσης, κάθε δυνατότητα συντονισμένης πάλης ενάντια στην κυβέρνηση και τις πολιτικές της Ε.Ε. και του Δ.Ν.Τ. Όλη την χρονιά πολιτευτήκαν έχοντας στραμμένο το νου τους στο εκλογικό συνέδριο του Ιουνίου και στην ισορροπία των εσωτερικών τους συσχετισμών.

Αποκαθλώνουμε τον κρατικό - κυβερνητικό συνδικαλισμό Το συνδικάτο και οι αγώνες στα χέρια των εργαζομένων

Το σύνολο του κλάδου πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι τύπος του συνδικαλιστή-διαμεσολαβητή ανάμεσα στο κράτος και τα μέλη του συνδικάτου, που κυριάρχησε κατά τη μεταπολίτευση, ψυχοραγεί. Σαρώνεται μαζί με όλο το μεταπολιτευτικό σκηνικό κάτω από το βάρος της καπιταλιστικής κρίσης. Όσο επιμένουμε να τον κρατούμε ζωντανό διαιωνίζουμε έναν απαράδεκτο αναχρονισμό. Σήμερα όταν οι ίδιοι οι παλαιοί κομματικοί τους συνδαιτυμένες δεν διατάζουν να τους δείχνουν με το δάκτυλο και να τους ενοχοποιούν, γιατί πια δεν τους χρειάζονται, εμείς δεν έχουμε κανέναν λόγο να διαιωνίζουμε την εξουσία τους. Σήμερα που αυτοί οι ίδιοι αποστοιχίζονται από τους κομματικούς μηχανισμούς που τους εξέθρεψαν σκλώνοντας ευκαιριακές σημαίες ανεξαρτησίας, εμείς δεν έχουμε κανέναν λόγο για να τους πιστεύουμε.

Είναι καιρός πια να διεκδικήσουμε ένα συνδικάτο που θα εκφράζει τις ανάγκες και τις αγωνίες των μελών του. Ένα άλλο συνδικαλιστικό κίνημα που θα έχει ως προμετωπίδα τα ταξικά συμφέροντα των εργαζομένων και του λαού, θα βασίζεται στην άμεση δημοκρατία και την αυτοοργάνωση, θα συντονίζεται με όλες τις μορφές λαϊκής οργάνωσης, θα προωθεί μορφές αλληλεγγύης και θα πρωτοστατεί σε αποφασιστικούς και νικηφόρους αγώνες. Ένα συνδικαλιστικό κίνημα που δε θα είναι το μακρύ χέρι του κράτους μέσα στα συνδικάτα αλλά θα επιδιώκει την ταξική τους ενότητα.

Είναι επιτακτική ανάγκη να αλλάξουμε τους συσχετισμούς που κρατούν την Ομοσπονδία αγκιστρωμένη στο άρμα της κυβέρνησης. Το συνδικάτο χρειάζεται να ανασάνει! Να αποκαθλώσουμε τον καθεστωτικό συνδικαλισμό, όχι μόνο εκλογικά, αλλά κυρίως στη δράση μας, στη σκέψη μας, στη ζωή των σωματείων. Με τον αέρα των Γενικών Συνελεύσεων, με την αύρα των καθημερινών συλλογικών αντιστάσεων των συλλόγων διδασκόντων, με την οριζόντια διασύνδεση των τοπικών συλλόγων. Με την παραδειγματική υπεράσπιση των θετικών περιεχομένων της δημόσιας εκπαίδευσης, με την ανατροπή των περιεχομένων του σχολείου και την εισβολή στο προσκήνιο των πραγματικών αναγκών μαθητών και εκπαιδευτικών.

“Αργοπεθαίνει όποιος δεν αναποδογυρίζει το τραπέζι, όποιος δεν είναι ευτυχισμένος στη δουλειά του, όποιος δεν διακινδυνεύει την βεβαιότητα για την αβεβαιότητα για να κυνηγήσει ένα όνειρο, όποιος δεν επιτρέπει στον εαυτό του τουλάχιστον μια φορά στη ζωή του να αποφύγει τις εχέφρονες συμβουλές”
(Πάμπλο Νερούντα)

Δεν άνησαν ματαίως τόσα θαύματα...

[Ανδρέας Εμπειρικός]

Μια σπίθα φάνηκε να τρεμοπαίζει μέσα στο βαθύ σκοτάδι. Χιλιάδες εκπαιδευτικοί της Β/Βμιας, κόντρα στην επιστράτευση και την σιγή νεκροταφείου που θέλησε να επιβάλει η τρικομματική κυβέρνηση, αποφάσισαν σε μαζικές Γ.Σ. ΑΠΕΡΓΙΑ!!!

Το μήνυμα ήταν τόσο ισχυρό, που για μια στιγμή θόλωσε το προσωπείο της «ισχυρής» κυβέρνησης που τα συστημικά ΜΜΕ κατασκευάζουν. Καθώς ο κόσμος της μαχόμενης εκπαίδευσης άνοιξε τον αγωνιστικό βηματισμό του, το ρολόι της μνημονιακής κυβέρνησης άρχισε να μετράει αντίστροφα. Και αυτό ήταν πολύ επικίνδυνο. Έβαζε ξανά στο προσκήνιο τον λαϊκό παράγοντα, που μετά τις εκλογές του Ιουνίου κατάφεραν να τον εκτονώσουν, να τον απομονώσουν, να του στερήσουν τη δυνατότητα να διαμορφώνει δυναμικά τις πολιτικές εξελίξεις.

Γι' αυτό όλες οι δυνάμεις του πολιτικού και κοινωνικού κατεστημένου -πριν και μετά την κήρυξη της απεργίας των καθηγητών- ενώθηκαν σε μια ιερή συμμαχία για να την συντρίψουν: ο πρωθυπουργός και ο υπουργός παιδείας, οι χρυσοπληρωμένοι δημοσιογράφοι των Μ.Μ.Ε., οι γραφειοκράτες της ΑΔΕΔΥ και της ΔΟΕ, το ΠΑΜΕ που κατήγγειλε την ΟΛΜΕ, ο βουλευτής που λίγες ώρες πριν την επιστράτευση καμάρωνε στην τηλεόραση, που η παράταξή του δεν σπρίζει την απεργία στις εξετάσεις, ο πονηρός πολιτευτής που αναρωτιόταν με νόημα γιατί η κυβέρνηση δεν αφήνει να γίνουν οι εξετάσεις και μετά να περάσει τα μέτρα, ο μετριοπαθής εκπρόσωπος της αντιπολίτευσης που ζητούσε από του εκπαιδευτικούς πριν βγουν στην απεργία να έχουν με το μέρος τους όλη τη κοινωνία.

Όλα συγκλίνουν σε ένα κοινό σημείο: στους καθηγητές δεν έπρεπε να απαγορευτεί απλώς να κάνουν απεργία, έπρεπε πάση θυσία να μην την αποφασίσουν κιόλας! Όταν δεν το κατάφεραν τρομοκρατώντας τους εκπαιδευτικούς, ανέλαβε δράση η συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Δυο πράγματα βγαίνουν από όλα τα παραπάνω:

1. Η απεργία των καθηγητών αναγνωρίστηκε από όλους τους πυλώνες του κατεστημένου σαν μια επικίνδυνη, ανατρεπτική και αποτελεσματική μορφή αγώνα.
2. Η ρωγή που άνοιξε στο καθεστώς αποκάλυψε το σύνολο των δυνάμεων που συμπαρατάσσονται για να την κλείσουν: Τα κόμματα της τρικομματικής κυβέρνησης, το «ταξικό» ΠΑΜΕ, τη συστημική αριστερά, τον γραφειοκρατικό - κυβερνητικό συνδικαλισμό σε ΑΔΕΔΥ - ΔΟΕ - ΟΛΜΕ

Όμως η πραγματικότητα είναι εδώ: η διάλυση του δημόσιου σχολείου, ο εργασιακός μεσαίωνας, οι απολύσεις, η κατάργηση των πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, η φτώχεια, η ανεργία και η εξαθλίωση διαλύουν το σκηνικό της αισιοδοξίας που καλλιέργει η κυβέρνηση. Όλα αυτά αποτελούν την μαζική κοινωνική συνθήκη για να εκραγεί το καζάνι. Κάθε μέρα όλο και πιο πολλοί συνειδητοποιούν ότι δεν μπορούν να πορεύονται με την αυταπάτη του ατομικού βολέματος. Η εξέγερση πλησιάζει...

**Δεν θα πουν αυτοί την τελευταία λέξη.
Τα μολύβια κάτω. Ας ξεσηκωθούμε!**

Η «κοινωνική κόλαση» δεν είναι μονόδρομος Ανατροπή της επίθεσης Κάτω η κυβέρνηση, ΕΕ και ΔΝΤ

Απέναντι στα σχέδιά τους το εργατικό κίνημα οφείλει ν' αντιτάξει το δικό του σχέδιο σωτηρίας κι αντεπίθεσης των εργαζομένων.

Μ' ένα βαθιά πολιτικό εργατικό κίνημα που θα διεκδικεί ξανά το χαμένο πλούτο, που θα αρνείται το χρέος, θα απαιτεί τη διαγραφή του, θα επιβάλλει την παύση πληρωμής του. Που θα επιβάλλει τη φορολόγηση των επιχειρήσεων, της εκκλησίας, την εθνικοποίηση των τραπεζών, την έξοδο από την ΟΝΕ, το ευρώ, την Ε.Ε., που με τις πολιτικές τους οδήγησαν στη λεηλασία του πλούτου που οι εργαζόμενοι παράγουν και οι εργοδότες απομυζούν. Ένα πολιτικό κίνημα με διεθνιστική απεύθυνση, που απαιτώντας την ανατροπή της βάρβαρης επιδρομής θα ξαναγράφει στις σημαίες του τις ανάγκες και τα δικαιώματα του κόσμου της εργασίας. Που θα αμφισβητήσει την παντοδυναμία τους, και θα ξανακάνει την κοινωνική χειραφέτηση, την κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση, δύναμη στα χέρια των εργαζομένων.

Οι εκπαιδευτικοί, οι γονείς και όλοι οι εργαζόμενοι έχουμε τη δύναμη να ανατρέψουμε όλα όσα σχεδιάζουν.

Προτείνουμε, με την έναρξη της σχολικής χρονιάς, την κήρυξη **πενθήμερης απεργιακής**

κίνητοποίησης, που θα συνοδεύεται από συλλαλητήρια και πολύμορφες δράσεις, με στόχο να μην ανοίξουν τα σχολεία σε όλη την εκπαίδευση.

Απευθύνουμε την πρόταση αυτή και επιδιώκουμε **να συντονιστούμε με ολόκληρο το εκπαιδευτικό και εργατικό κίνημα. Στόχο** έχει να δημιουργήσει τις **προϋποθέσεις απεργιακής συμπόρευσης και με άλλους κλάδους για την εκδήλωση απεργίας διαρκείας με επαναλαμβανόμενες μορφές.**

Μιας απεργίας που θα υπερβαίνει τα κλαδικά και θα έχει διακλαδικά – πανεργατικά χαρακτηριστικά. **Την τελευταία ημέρα αυτής θα ακολουθήσει νέος γύρος Γ.Σ. για την εκτίμηση της απεργιακής πορείας.**

Η συνέχιση του απεργιακού αγώνα με επαναλαμβανόμενες μορφές, η έκταση και η ένταση αυτών των μορφών θα εξαρτηθούν από το βαθμό ανάπτυξης του εργατικού κινήματος, τη δυνατότητα συμπόρευσης με άλλους κλάδους και βέβαια την εκφρασμένη θέληση των εκπαιδευτικών στις Γενικές Συνελεύσεις.

Μόνο εμείς μπορούμε

Εμείς το ρεύμα της ζωντανής εκπαίδευσης, του ανεξάρτητου ταξικού συνδικαλισμού, με τον αέρα των Γενικών Συνελεύσεων, των αμεσοδημοκρατικών διαδικασιών που αποπνέει η αυτοοργάνωση της ίδιας της βάσης των εκπαιδευτικών, η συλλογική αντίσταση και πάλι για τα μικρά και τα μεγάλα προβλήματα του κλάδου.

Εμείς ο κόσμος της μαχόμενης εκπαίδευσης, της καθημερινής διδακτικής πράξης που μέσα στις αντίξοες συνθήκες της κλειστότητας, της ιεραρχίας, της εντατικοποίησης, της κοινωνικής ανισότητας και του ατομικισμού μαχόμαστε να βάλουμε στη ζωή με τον πιο έντονο τρόπο την αντίληψη ότι η γνώση πρέπει να αποτελεί **ΚΑΘΟΛΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ**. Μαχόμαστε για ένα σχολείο **ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ** σε μια κοινωνία **ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ**.

Στη γραμμή αυτή οι Παρεμβάσεις Κινήσεις Συσπειρώσεις Π.Ε. όλα αυτά τα χρόνια αντιτάχθηκαν στον κρατικό- κυβερνητικό συνδικαλισμό και τα προνόμιά του. Αντιτάχθηκαν στη λογική του επαγγελματικού συνδικαλισμού καθιερώνοντας την εναλλαγή των εκπροσώπων τους στο Δ.Σ. της ΔΟΕ. Είναι ενδιαφέρον να δει κανείς ότι από το 1999 οι Παρεμβάσεις Κινήσεις Συσπειρώσεις Π.Ε. έχουν εκπροσωπηθεί στο Δ.Σ. της Ομοσπονδίας από δεκαέξι (16) διαφορετικά πρόσωπα, την ίδια στιγμή που οι κομματικοί συνδικαλιστές απαγκιστρώνονται από τις καρέκλες τους μόνο για να αλλάξουν συνδικαλιστικό ή κυβερνητικό πόστο ή όταν το πλήρωμα του χρόνου τους οδηγεί στην συνταξιοδότηση.

Οι Παρεμβάσεις Κινήσεις Συσπειρώσεις Π.Ε. αρνήθηκαν να μετατρέψουν το συνδικάτο σε εξάρτημα ενός κόμματος ή μιας παράταξης. Αντιτάχθηκαν στις λογικές που μετατρέπουν το συνδικάτο σε φέουδο των ΠΑΣΚ – ΔΑΚΕ. Αρνήθηκαν την έκδοση και διακίνηση του προεκλογικού υλικού των παρατάξεων με έξοδα της ομοσπονδίας καταψηφίζοντας και δηλώνοντας πως δεν θα κάνουν χρήση της σχετικής απόφασης που πήραν ΠΑΣΚ και ΔΑΚΕ. Δημοσιεύουν κάθε χρόνο με τη λήξη της θητείας των εκπροσώπων τους οικονομικό απολογισμό και αποδίδουν πίσω όσα χρήματα δεν αντιστοιχούν σε πραγματικά έξοδα που αποδεικνύονται με αποδείξεις.

Αντιτάξαμε, στη λογική του συντεχνιακού απομονωτισμού που προβάλλει η συνδικαλιστική γραφειοκρατία αλλά και στη λογική της κομματικής περικοπής και του απέναντι πεζοδρομίου, την αναγκαιότητα για ένα πλατύ, ενωτικό, κοινωνικοπολιτικό και αγωνιστικό μέτωπο με ξεκάθαρους στόχους και πρόγραμμα ανατροπής κυβέρνησης, τρόικας, μνημονίων και όλης της αντεργατικής πολιτικής. Για τη διαγραφή του χρέους, την έξοδο από ευρώ-ΕΕ, την κοινωνικοποίηση των τραπεζών και επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας (ενέργεια, νερό, λιμάνια κ.ά.) με εργατικό έλεγχο. Για την αναδιανομή του κοινωνικού πλούτου προς όφελος της εργαζόμενης πλειοψηφίας.

ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ ΣΤΙΣ ΓΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ
Απέναντι στην κοινωνική βαρβαρότητα, υψώνουμε πύργο ατίθασο, με ταξική ενότητα, συλλογικότητα, αυτοοργάνωση, αλληλεγγύη

ανεξάρτητες αυτόνομες αγωνιστικές ριζοσπαστικές
ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ Π.Ε.

